

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Annie Claydon

Most, hogy jobban megismertelek...

Joanna Neil

Piktor doktor

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Annie Claydon, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A SZÍVHANG 736. eredeti címe: *Forbidden Night with the Duke*

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

© Joanna Neil, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A Szívhang 737. eredeti címe: *The Surgeon She's Been Waiting For*

(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• *Magyarra fordította:* Mészáros Éva

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 734–735. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-890-0

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Annie Claydon

**Most, hogy jobban
megismertelek...**

1. FEJEZET

Valójában nem történt semmi tragikus. Az épület még állt, senki sem halt meg, és odakint sütött a nap. De ami a mindennapi katasztrófákat illeti, Megan Wheeler el sem tudott képzelni ennél nagyobb tragédiát. Nagyon szerette volna azt az állást, amely most egy csapásra elérhetetlennek tűnt számára.

Pedig eleinte minden jól ment. Az interjúi jól sikerültek, olyannyira, hogy egy állásajánlat lett a jutalma. A jótékonsági szervezet, amelynek dolgozni fog, négynapos bevezető workshopot szervezett Gloucestershire-ben, amelyre őt is meghívták.

Megan lelkiismeretesen bepakolta a bőröndjét, korán elindult, és időben odaért Holte Hallba. Várakozás fogta el, ahogy követte a díszes bejárati kaputól a kastélyhoz vezető táblákat. Két tizenéves önkéntes egy parkolóhelyhez irányította, majd az impozáns bejárathoz vezette.

John Ferris, az alapítvány ügyvezető igazgatója a hatalmas előcsarnokban várta a résztvevőket. Hangsúlyozta, mennyire örül, hogy újra láthatja Megant. Aztán egy másik önkéntes a szobájába vezette a lányt.

Alig volt ideje megcsodálni az elegáns hálósobát és a modern, csillogó fürdőszobát, amikor ismét lehívták. Körülbelül húsz ember beszélgetett és kávézott odalenn. Megan és a többi résztvevő idegesen mosolygott egymásra, amíg végül a csoportot a terem túlsó végében lévő széksorokhoz hívták.

John Ferris felállt, hogy néhány szót szóljon. Négy jótékonsági szervezet vezető tisztségviselője jött ma el ide, hogy előadást tartson, és felkészítse az újonnan felvetteket. A házigazdára – Holte Hall tulajdonosára, aki egyben a kuratórium elnöke is volt – várt a feladat, hogy adjon nekik egy kis ízelítőt arról, mire számíthatnak az elkövetkező napokban.

John mosolyogva megvonta a vállát, és végigsimított a kopasz folton a feje búbján.

– Persze csak ha megtaláljuk...

Úgy látszik, nem volt szokatlan, hogy a nyitóelőadójuk késik.

De nem kellett sokáig várakozniuk. Nyílt az ajtó, és megjelent... Jaye Perera.

Megan megszédült. Attól tartott, menten el fog ájulni.

A férfi külseje nem is lehetett volna előnyösebb. Olyan volt, mint egy igazi mesebeli herceg: magas, vállas, napbarnított. Majdnem fekete szemét hosszú pillák szegélyezték, amelyek különös lágyágot kölcsönöztek kifejezetten férfias vonásainak. Sötét, göndör haja kicsit a nyakába lógott. Mintha csak arra teremtették volna, hogy a női szíveket megdobogtassa.

Megan hallotta, ahogy a mellette ülő fiatal nő jól hallhatóan felsóhajt.

A legtöbb hölgy így reagált Jaye megjelenésére. Maga Megan is így volt ezzel, amikor öt évvel ezelőtt először látta meg a férfit a kórházban, ahol dolgozott. Jaye délies külsejét Srí Lanka-i apjától örökölte, anyai öröksége mindössze a nemesi címe volt, ám az is mély benyomást keltett sokakban.

Amikor bocsánatot kért a késésért, őszintének tűnt, de Megan tudta, hogy Jaye Perera sosincs ott, ahol lennie kell. Még a saját esküvőjén sem jelent meg.

– Üdvözlök mindenkit! – Mosolyogva nézett a csoportra, és Megan nem tudta megállni, hogy vissza ne mosolyogjon rá. – Ez új vállalkozás számunkra. Három másik szervezettel fogtunk össze, hogy tanfolyamot tarthassunk olyan orvosok és ápolók számára, akik külföldön szeretnének dolgozni. Mind a négy alapítványtól vannak itt tanfolyamvezetők, akik megosztják önökkel tapasztalataikat, és ízelítőt adnak abból, mire számíthatnak.

Jó előadó volt, azt meg kell hagyni. Pillanatok alatt megnyerte a közönséget, mindenki úgy érezte, hogy közvetlenül hozzá beszél.

– Sok egészségügyi szakember vágyik arra, hogy külföldön dolgozzon egy jótékonsági szervezetnél, de a valóság nagyon más, mint ahogy gondolják. Kemény munkával, nehéz körülményekkel, csalódással és sok szívfájdalommal kell szembenézniük. Persze a fizetés is messze elmarad attól,

amit máshol kereshetnének, de ez a legkisebb baj, mert ott, ahol dolgozni fognak, úgysem tudnák elkölteni.

Nevetés harsant.

– Oké... Kinek van házas- vagy élettársa? – A férfi tekintete körbejárt a helyiségben, és egy pillanatra Meganre tévedt, aki azon kevesek egyike volt, akik nem emelték fel a kezüket. Aztán bólintott. – Nos, a külhoni élet minden bizonnyal hatással lesz a kapcsolataikra, és szeretnénk hallani, hogyan tervezik ezt kezelni.

A lány elpirult. Jaye Pererának tényleg van képe mások kapcsolatait szóba hozni? Pont neki, aki három nappal az esküvő előtt dobta a terhes menyasszonyát?

Nem is tudott a továbbiakban odafigyelni a férfitra. Nagyon szeretne volna ezt az állást, de vajon dolgozhat-e egy olyan embernek, mint ő? Elvárható-e tőle, hogy kövesse egy becstelen alak utasításait?

Nem, ez teljességgel lehetetlen, szóval el kell engednie ezt az ötletet.

Végighallgatta Jaye előadását, de úgy tervezte, hogy amikor véget ér, és elkezdődik a büféebéd, titokban lelép.

De nem járt sikerrel. Mindenki felállt, és hirtelen nem látta, merre kellene mennie. Míg tétovázott és ügyetlenkedett, Jaye káprázatos mosollyal utat tört magának a résztvevők között, és másodperceken belül ott termett mellette.

– Lord Marlowe! – Megan nem tudott elmenekülni, de elbújhatott a férfi címe mögé.

– Wheeler nővér! – jött a válasz olyan hangsúllyal, mintha a „nővér” megszólítás legalább annyit érne, mint egy nemesi cím.

– Meglep, hogy emlékszik rám. – A Megan blézerére tűzött kis tábla csak a keresztnévét árulta el. Azt, hogy nővér, és nem orvos, talán kitalálhatta a férfi, de a vezetéknevet biztosan nem.

– Nem nehéz megjegyezni valakit, aki jól végzi a munkáját – bókkolt Jaye. – Mivel maga már dolgozott külföldön, reméljük, hasznos tájékoztatással szolgálhat a többieknek.

– Hogy van Sonia? Nem hallottam róla, mióta elhagyta a kórházat.

Nem is volt semmi oka rá, hogy halljon felőle, hiszen Soniával nem álltak közel egymáshoz. De a lefűjt esküvő és az eltűnt vőlegény természetesen hónapokig beszédtema volt a kórházban.

Jaye mosolya egy pillanatra elhalványult.

– Nem tartjuk a kapcsolatot.

Ami azt jelenti, hogy a gyermekét sem látta soha. Megan pontosan tudta, mit jelent egy gazdag és befolyásos férfi nem kívánt gyerekének lenni. Talán ezért szeretne volna most annyira felpofozni Jaye-t. Nem Sonia miatt, hanem a gyerek miatt.

– Úgy hallottam, gyermeke született.

– Én is így hallottam – ismerte el Jaye, és a halántékán láthatóan lüktetni kezdett egy kis ér.

Egy baba, akinek nincs helye az apja életében...

Ha a férfi nem fordult volna hirtelen meg, mert valaki szólította, Megan talán tényleg megütötte volna.

Micsoda?! Tehát tudja, hogy apa lett, de fütyül a gyerekére?

– Elnézést... – fordult most vissza a lány felé rezzenéstelen arccal. – Mennem kell, kezdődik az ebéd. Remélem, később még beszélünk.

Aztán eltűnt, hogy segítsen John Ferrisnek a szomszédos terembe terelni a résztvevőket.

Megan megvárta, amíg a tömeg kissé széteszlik, kisurrant a teremből, jobb helyett balra fordult, és visszasietett a nagy előcsarnokba, majd felment a lépcsőn.

Jaye rögtön tudta, kicsoda Megan, amint elolvasta a jelentkezési lapját: az ápolónő, akinek mindig sikerült mosolyt csalnia a páciensei ajkára.

Jaye azon tűnődött, vajon a nő is emlékezni fog-e rá, és bár a közös munka elég kínos körülmények között zajlott, titkon remélte, hogy igen. Amikor Megan egy órán belül válaszolt a meghívót tartalmazó e-mailre, feltételezte, hogy a lány kész elnézni neki élete legmegalázóbb baklövését

– vagy esetleg sokkal csekélyebb benyomást tett rá, mint fordítva.

De tévedett. Mindkét tekintetben. Megan jeges-hidegen nézett rá, amióta csak belépett a terembe, és a Soniára tett éles megjegyzése azt bizonyította, hogy nem hajlandó elnézni neki a múltbéli fiaskót.

Lesz ideje, hogy mindent megmagyarázzon... Négy nap bőven elég lesz ahhoz, hogy beszéljenek.

Jaye tekintete elidőzött a lány üres székén. Talán Megan egy időre visszavonult a csoporttól, hogy átgondolja, mit vágjon a fejéhez legközelebb? De nem, ez mégsem valószínű. Régen, a kórházban mindig nagyon talpraesett volt. Nem sokat töprengett, mindig tudta, mi a teendő.

– Nem látta Megan Wheelert? – szólította meg az egyik fiatal önkéntest, akinek az volt a feladata, hogy a résztvevőket a szobájukba vezesse. – Kék blézer, fehér blúz...

– Nem, sajnálom, nem láttam a hölgyet.

Jaye megpördült, és kiviharzott a helyiségből. Hirtelen dühbe gurult. Ha Megan be akarja dobni a törülközőt, az az ő döntése. De akkor ne azért tegye, amit róla és Soniáról pletykáltak, mert abból egy szó sem igaz!

A bőröndje kihúzható fogantyúja nem ment vissza a helyére, így Megan nem tudta betuszkolni a csomagját a kocsi csomagtartójába. Megfordult, amikor meghallotta a kavics ropogását valakinek a talpa alatt.

– Ilyen korán elmegy?

– Igen.

– Ez a tanfolyam nem fakultatív. Minden új alkalmazottól elvárjuk, hogy elvégezze.

– Értem. De én már döntöttem.

A férfi megvetést vélt kiolvasni a tekintetéből. A gyönyörű, tiszta, kék szempár jól tükrözte a belül kavargó érzéseket, és ez tetszett neki.

– Úgy látszik, komoly hatással voltam magára.

– Igen. – A nő az ajkába harapott, és Jaye elfojtott egy mosolyt. Egy olyan világban, ahol a legtöbben álságoskodnak és hazudnak, üdítő volt ez az őszinteség.

– Nem akarja megmagyarázni a döntését?

Megan kivette a bőröndöt a nyitott csomagtartóból, és nagy nehezen visszanyomta a fogantyút. Jaye ellenállt a késztetésnek, hogy segítsen neki, miközben a nő visszarakta a bőröndöt a kocsiba.

– Olyan munkaadót keresek, akiben megbízhatok, és ebből nem engedek.

– Igaza is van. De úgy gondolom, ezt meg kellene beszélnünk.

– Nincs mit megbeszélni. A tettek olykor beszédesebbek, mint a szavak.

Jaye elállta az utat a vezetőülés felőli ajtóhoz, de Megan megkerülte, és beszállt. A férfi erre a kocsi elé lépett, és tenyerét a motorháztetőre tette. Megan ellenségesen bámult rá, és egy pillanatra elgondolkodott, mi lenne, ha elgázolná.

– Csak annyit kérek, hogy hallgasson végig. Ha utána is el akar menni, nem tartóztatom.

Megan mintha kezdett volna megenyhülni iránta. Az ellenséges arckifejezés eltűnt az arcáról, ami jelentős előrelépés volt.

– Azt akarja, hogy térden állva könyörögjek?

Halvány mosoly suhant át a lány arcán.

– Az mindkettőnk számára kínos lenne.

– Akkor kérem, jöjjön utánam. – Jaye megfordult, és elindult az ösvényen, amely körbevezetett a ház körül. A szíve nagyot ugrott az örömtől, amikor meghallotta, hogy nyílik és csukódik a kocsi ajtaja, majd Megan léptei csikorogni kezdenek a kavicsoson.

Jaye lement a kőlépcsőn, amely az alagsori konyhába vezetett. Egy lélek sem járt most erre, de a komódon volt elég csésze, hogy Megan dobálózhatson, ha akar.

Jaye intett neki, hogy foglaljon helyet a nagy konyhaasztalnál.

– Kávét kér?

– Igen. Köszönöm.

A férfi elkészítette neki, és közben a hátában érezte a tekintetét. Az jutott eszébe, hogy mindent

bevall MEGANNEK: hogy mennyire szerette SONIÁT, amíg ki nem derült, hogy valójában csak a hercegnői címre és a vagyonra hajt. Hogy mennyire bántja, amikor valaki csak a címét látja, őt magát nem.

Letette a csészéket az asztalra, és helyet foglalt MEGANNEL szemben, akin még mindig rajta volt a kabát, mintha gyors távozásra készülne. Hosszan, nyugodtan nézett JAYE-re, aztán belekortyolt a kávéjába.

– Hallgatom.

2. FEJEZET

– Nem fogok úgy tenni, mintha nem tudnám, miről van szó – kezdte a férfi. – Tisztában vagyok veled, hogy ami Sonia és köztem történt, beszédtema volt a kórházban, ahol mindketten dolgoztak.

– Három nappal az esküvő előtt elhagyta őt, pedig terhes volt. – Megan próbált nem ítélni fölőtte, de a tények önmagukért beszéltek.

– Igen, ez... tényleg így volt.

Akkor miért ülnek itt és beszélnek még mindig erről?! A lány elnyomta a csalódottságát.

– Nézze, hogy mit csinál és hogyan él, az a maga dolga. De hogy kinek dolgozom, az meg az enyém. És szeretnék maradéktalanul megbízni a munkaadómban.

– Csodálom ezért. Nem sokan ragaszkodnak így az elveikhez.

– Itt nem csak az elvekről van szó. Hanem a biztonságról is. Ha külföldön dolgozom, biztosnak kellennem abban, hogy van egy megbízható védőháló körülöttem. Enélkül nem vállalom a munkát.

A megbízhatóságot Megan különösen fontosnak tartotta. Amikor kicsi volt, egy bizonyos Harry bácsi kéthetente meglátogatta, és drága ajándékokat hozott. Csak kamaszkorában tudta meg, hogy „Harry bácsi” valójában az apja, akinek később volt képe hozzá, hogy megpróbáljon beleszólni az életébe. Megan persze nem az a fajta volt, aki ezt eltűri.

A pillantása találkozott Jaye szelíd tekintetével.

– Igaz, hogy elhagytam Soniát három nappal az esküvő előtt, de azt is tudnia kell, hogy a gyermekének nem én vagyok az apja.

– De... – Megan ivott egy korty kávé, és majdnem megfulladt. – Szóval azért hagyta el, mert megcsalta magát?

– Igazából nem csak azért. De Soniát nem érte teljesen váratlanul, hiszen több hosszú, őszinte beszélgetésünk is volt a témában. – A férfi tétovázott, mintha azon gondolkodna, mit mondhatna még el, de aztán megrázta a fejét. – Az egyetlen dolog, amit tudnia kell, hogy végül Sonia maga mondta le az esküvőt.

– Ez azért elég nehezen hihető...

– Szóval nem hisz nekem? – A férfi megvonta a vállát. – Akkor sajnos nincs mit tenni. Én elmondtam, amit erről tudok, döntenie viszont magának kell.

Ha valaki hazudik, szépíteni igyekszik a saját cselekedeteit, és közben igyekszik másokra hárítani a felelősséget. Vagy a vonzó megjelenését kihasználva próbálja meggyőzni a beszélgetőpartnerét. De Jaye arca kifejezéstelen maradt, ami csak még jobban hangsúlyozta a gyönyörű szemében csillogó szomorúságot.

– De a kórházi pletykákról tudnia kellett. Nem akarta tisztázni a helyzetet, annak ellenére, amiket magáról terjesztettek?

– Tényleg pontosan tudtam, miket terjesztenek rólam Sonia barátai. És nem, ennek ellenére nem tettem semmit, nem kértem helyreigazítást.

Talán mert diszkrét akart lenni... Talán nem érdekelte, mit gondolnak róla mások. Vagy éppen úgy gondolta, jobb, ha haragszanak rá, mint ha sajnálják mint szegény, felszarvazott vőlegényt.

Mindez azonban nem számított. Megant nem érdekelték Jaye indítékai. Nem legjobb barátot keresett, hanem megbízható főnököt.

– Elhittem, amit hallottam, és... – Elpirult a gondolatra. – Sajnálom. Nem lett volna szabad másodkézből származó pletykákra hagyatkoynom.

A férfi megvonta a vállát.

– Soniával mindketten felelősek voltunk azért, ami történt – ismerte el. – De szerettem volna, ha a valós tények alapján hozza meg a döntését.

A lány ismét elpirult, és borzongás futott végig a gerincén. Jaye nem szolgált bizonyítékokkal,

csupán egy rövid magyarázattal, ő mégis hitt neki. Ha ez a szempár hazudik, akkor meg kell kérdőjeleznie mindent, amit az emberi természetről tudni vél.

– Visszatérhetek még a programba? – kérdezte halkán. Megértette volna, ha Jaye nem tudja megbocsátani a viselkedését.

A férfi az asztalra támasztotta a karját, összefonta az ujjait, és ezzel az egyszerre kihívó, ugyanakkor bizalmas gesztussal a lány felé hajolt.

– Természetesen. Sőt megkérem rá. Meggyőződésem, hogy soha nem fog visszaélni a magába vetett bizalommal.

– Ezt örömmel hallok.

Összemosolyogtak, majd koccintottak a csészéjükkel, és ittak egy kortyot, mintegy szentesítendő a megállapodást. Tehát váratlan sikerrel végződött mindaz, ami az előbb még kudarcnak tűnt.

Jaye jótékonyági szervezetének munkája határozottan érdekesnek ígérkezett – és sokkal nagyobb kihívást jelentett Megan számára, mint amekkorára számított.

A Soniával való eljegyzése majdnem katasztrófához vezetett, amelyet csak az utolsó pillanatban sikerült elhárítania.

Jaye egyszerűen el akart tűnni ezek után, nem is gondolt az elkerülhetetlen pletykák lehetséges következményeire. Srí Lankára menekült, a klinikára, amelyet az apja Jaye segítségével épített a 2004-es cunami után. A béke és a nyugalom szigete volt ez a kórház. Olyan hely, ahol gyógyulást találhatott, és helyreállíthatta a belső egyensúlyát.

De teljesen azért nem sikerült helyrejönnie. Hiába próbált új kapcsolatot kezdeni, képtelen volt megbízni a partnerében. Végül feladta, és elengedte a párkeresést. Újra belevetette magát a munkájába, ami belső békét és kiteljesedést adott neki.

Jaye a kandallóban pattogó fahasábokat bámulta.

Amikor sikerült Megant meggyőznie, úgy érezte, mintha gyógyulni kezdett volna szegény, sebzett szíve. De ahogy itt ült a lakásában, és csak a pattogó tűz volt a társasága, rájött, hogy ez még kevés.

Aludnia kellene egy kicsit... Nehéz lesz a holnapi nap, végig összpontosítania kell – méghozzá sokkal hétköznapibb dolgokra, mint Megan mosolya.

Jaye két nappal később visszavonult John Ferrisszel az épület nyugati szárnyában lévő lakásába, hogy a résztvevőkről beszélgessenek. A többnapos rendezvény elég kimerítő volt.

– Mi a helyzet Megannel? – John kérdése kizökkentette Jaye-t a gondolataiból.

– Mi lenne? – Az elmúlt két napban a gondolatai szinte kizárólag a lány körül forogtak, és ez jó ok volt arra, hogy visszafogja magát.

– A minap úgy tűnt, alig várja, hogy elmehessen, ezért megkérdeztem tőle, minden rendben van-e.

– És mit mondott?

John nevetett.

– Annyit, hogy volt egy kis félreértés, de te teljesen eloszlattad az aggályait, és azóta semmi gond.

Jaye elfojtott egy mosolyt. Az elmúlt két napban nem nagyon beszélt Megannel, ezért még több figyelmet fordított a viselkedésére. Amikor a tekintetük találkozott, és a lány szégyenlősen rámosolygott, ő mindig visszamosolygott. Jó tudni, hogy Megan hitt neki.

– Nem az ő hibája volt a félreértés, inkább az enyém.

– Értem. – John hosszan, figyelmesen nézte. – Van még valami, amit tudnom kellene? Úgy értem, róla és rólad.

A kérdés egy pillanatra megzavarta Jaye-t. Talán azért, mert többször elgondolkodott már azon, mi történt volna, ha még Sonia előtt találkozik Megannel.

– Nem. Mindössze egyszer találkoztunk korábban. Évekkel ezelőtt történt, ráadásul tisztán szakmai okokból. Szóval soha nem volt köztünk semmi, ha ez aggasztana.

– Ebben az esetben mit szólnál ahhoz, ha Srí Lankán ajánlanánk munkát neki? Ott komoly

szakemberhiány van, és mivel az új rezidens orvos még csak most kezdett beilleszkedni, jól jönne nekik egy kis segítség.

– Te vagy a személyzeti ügyekért felelős, John. Bízom az ítélőképességében.

– Ezt nagyra értékelem. De mivel szoros kapcsolatban állsz a Srí Lanka-i klinikával, ki akartam kérni a véleményedet, mielőtt Megannel beszélek.

– Szerintem ez nagyszerű ötlet. Kérdezzük meg Megant, mit gondol erről.

Megan végigszáguldott a gondozott gyepen. Oda tartott, ahol az erdő kezdődött, és ahol Jaye apja épp nedves földgöngyöket lapátolt egy talicskába.

– Nahát, Megan! – Raj Perera felegyenesedett, és az ásója nyelére támaszkodott. – Sétálni megy?

A lány előhúzott egy darab papírt a kabátja zsebéből.

– Nem. Önt keresem. Arra gondoltam, talán tudna nekem segíteni.

– Persze, nagyon szívesen. Egyébként is jól jönne egy kis szünet.

A lány átnyújtotta a cetlit.

– John mindannyiunknak adott egy feladatot. Ötperces prezentációt kell tartanunk az alapítványunk egyik projektjéről. Nekem a Srí Lanka-i nyugati tartományban álló klinikáról kell beszélnem.

– Ez a klinika nagyon közel áll a szívemhez.

– Azt elhiszem! Úgy tudom, ketten alapították a feleségével.

– Így van.

– Nos, John azt mondta, nem számít, milyen forrásból szerezzük az információt. És mivel maga ott volt a kezdetektől fogva, arra gondoltam, adhatna nekem egy rövid interjút. Persze csak ha van ideje rám. – A lány az ásóra mutatott. – Cserébe szívesen dolgozom maga helyett.

Raj mosolya Jaye mosolyára emlékeztette, de az öreg sokkal gyakrabban mosolygott.

– Rendben van. Mit akar tudni?

– Hogy hogyan és miért hozta létre a klinikát. – Megan felkapta a szerszámot, és ásni kezdett.

– Caroline-nal, a nejemmel rokonokat látogattunk meg Srí Lankán 2004-ben, amikor a szökőár lecsapott. Sok embernek volt szüksége orvosi ellátásra, ezért segítettünk, ahol tudtunk. Rögtönzött klinikát nyitottam egy sátorban egy fa alatt.

– És az emberek jöttek? – A föld nyirkos volt, de kemény. Megannek teljes súlyával rá kellett nehezednie az ásóra, csak úgy tudta belenyomni a földbe.

– Igen. Nagyon sokan voltak, és a többségüknek nem volt más vagyona, mint a rajta lévő ruha. Caroline ételmet és ruhát szerzett, és próbáltunk tetőt biztosítani a fejük fölé.

– Szívszorító lehetett. – Megan már dolgozott korábban is szegény területeken, de katasztrófa sújtotta övezetben még soha.

– Az volt, ugyanakkor szívmengető is. Összesen négy fiam van, Jaye a legidősebb. Nos, ők mind a négyen eljöttek néhány hétre, és segítettek, ahol tudtak.

– Biztosan nagyon büszke rájuk.

– Igen, mindegyikükre. Jaye ez alatt a másfél hónap alatt találta meg a hivatását.

– A hivatását? Úgy érti, akkor döntötte el, hogy orvos lesz?

Raj elmosolyodott.

– Ó, nem, akkor már orvos volt. Éppen azon gondolkodott, hogy munkahelyet kellene váltania, és végül váltott is: attól kezdve nekem segített létrehozni a klinikát.

– Pénzt gyűjtött?

– Nem, az építkezésen segített. Alapozott, betont kevert, falazott. Délutánonként takarított, és rendelt is a rögtönzött rendelőkben. Biztos elfogult vagyok, de még sosem láttam senkit ilyen keményen dolgozni.

Ez határozottan nem az a Jaye volt, akit Megan ismert. Persze azt eddig is tudta, hogy sokat tesz másokért. De hogy közben nem fél bepizskítani a kezét? Ezt a legmerészebb álmaiban sem gondolta volna róla.

- Nahát, nem hittem volna! Inkább olyan embernek tűnik, aki a fejével dolgozik.
- Azért mondja ezt, mert nem ismeri eléggé.
- Meglehet – ismerte el Megan, majd hozzátette: – Meséljen a nehézségekről! – Felegyenesedett, megnézte, mennyit végzett, és rá kellett jönnie, hogy nem sokat. A gödröt, amelyet mostanáig kiásott, alig lehetett észrevenni. El tudta képzelni, milyen nehéz lehet kiásni egy hatalmas épület alapját...

3. FEJEZET

Jaye a terem végén, az utolsó sorban ült. Mindenki jól végezte a dolgát, az ötperces előadások mindegyikét láthatóan gondosan előkészítették.

Megan felállt, hóna alatt a laptopjával. Előre sétált, és csatlakoztatta a gépét a képernyőhöz. Több előadó képeket és diagramokat mutatott, hogy színesítse az előadását, és Jaye azon tűnődött, vajon a lány milyen eszközökkel él majd.

– Úgy döntöttem, hogy a prezentációm interjú formájában készítem el. Először is szeretném megköszönni Perera doktor és Perera asszony segítségét, azt, hogy meséltek nekem a Nyugati Tartományi Klinika alapításáról és a kezdetekről.

Jaye csendesen mosolygott. Ő sem talált volna jobb módot a klinika történetének elmesélésére, mint hogy megszólaltatja a szüleit.

Megan megnyomott egy gombot a laptopján, és leült. Perera doktor és neje megjelentek a képernyőn, egymás mellett ültek a lakásuk konyhaasztalánál. Megannek csak a hangja hallatszott, ahogy feltette a kérdéseket a klinika kezdeti időszakának legnagyobb problémáiról.

A videó pontosan öt percig tartott. Amikor vége lett, Jaye érezte, hogy könnyek szűrják a szemét, pedig elég jól ismerte a történetet, elvégre jórészt jelen volt, amikor ezek a dolgok történtek. Az interjút ügyesen megvágták, és Megannek sikerült megmutatnia azt a szenvedélyt, amely az idős házaspár minden szavából kicsendült. Az interjú végén képeket mutatott, amelyek közül néhány Pereráék privát fotóalbumából származott.

A teremben csend volt, de aztán valaki tapsolni kezdett. Megan felvette a laptopját, és fülig pirosan tért vissza a helyére, miközben sokan csatlakoztak a tetszésnyilvánításhoz.

Az ülés vége felé mindenki Megan köré gyűlt, mert többet akartak tudni a Srí Lanka-i klinikáról. Jaye kisietett a teremből.

A fotelba menekült, amely a lépcsőfeljáróban állt, ott, ahol a főlépcső kettéválik. Ez volt az egyik kedvenc helye az egész házban. Itt ülhetett, és nézhette a világot anélkül, hogy részese lett volna az eseményeknek. De ahogy Megan átvágott a folyosón, felnézett, és meglátta a férfit.

– Csatlakozhatok önhöz? – Felfelé indult volna a lépcsőn, de most megállt.

– Igen, természetesen. Tudja, mit? Inkább átülök a lépcsőre. – A férfi felállt a karosszékéből, és helyet foglalt az egyik lépcsőfokon.

– Ez az ön lépcsője? – A lány szemében huncut csillogással közeledett.

Valóban ez volt a helyzet. Jaye gyerekkorában gyakran ült ezen a lépcsőfokon. A lépcső kanyarulata mögé húzódhatott, ahol senki sem vette észre, ugyanakkor megfigyelhette, mi történik a folyosón.

– Szeretné kipróbálni? Kettőnknek is van itt elég hely.

Megan bólintott, és leült mellé. A tekintete először csak céltalanul kalandozott, majd a korlát széles rácsán át lenézett az előcsarnokba.

– Jó kis lépcsőház – állapította meg mosolyogva.

– Egyetértek. – Jaye-nek felnőttként sokkal hosszabb volt a lába, így már nem fért el olyan kényelmesen a rejtékhelyén. De a monogramja még mindig ott volt a lépcsőbe vésve. Azóta szőnyeg került a lépcsőre, de alatta ott rejtőzött a véset.

Megannek még mindig a kezében volt a laptopja, és nyilvánvalóan azért jött, mert akart tőle valamit.

– Remélem, nem bánja, hogy meginterjúvoltam a szüleit. Nagyon lelkesek voltak, még a családi fotóikat is felajánlották. Remélem, nem gondolja, hogy tolakodó voltam, vagy túl sok kérdést tettem fel nekik.

– Egyáltalán nem, sőt tetszett az interjú. A szüleim is láthatóan élvezték. Apám sosem hagyja

ki a lehetőséget, ha nosztalgizhat egy kicsit.

– Rengeteg történetet meséltek, sajnos azonban ki kellett vágnom néhány dolgot. – A lány csillogó szemmel nézett rá. – Tényleg maga is segített a klinika alapjainak kiásásában?

– Bizony. De az már rég volt. Sokkal fiatalabb voltam... – Mintha száz évvel ezelőtt lett volna. És mégis emlékezett arra az érzésre, milyen volt a semmiből létrehozni valamit pusztán a két kezével.

– Johnfelajánlotta, hogy odaküld, arra a klinikára. Akkor majd megszakítom a kőművesmunkáját.

– Ha odaér, menjen az épület hátuljához. Mindenkinek, aki dolgozott az építkezésen, ott van a monogramja a falban, a központi szárny nagy ablaka alatt.

– Az lesz az első dolgom.

Úgy tűnt, Megan mindent elmondott, amit akart, és már menni készül. Jaye kinyújtózta a lábát, és azon tűnődött, vajon rá tudná-e venni, hogy maradjon. Csak hogy még egy darabig belelegezhesse az illatát...

– Hogy tetszik a tanfolyam?

– Nagyon hasznosnak tartom. Szeretek más szervezetek munkatársaival beszélgetni, és összehasonlítani a nézőpontunkat. Az pedig, hogy a tanfolyam itt zajlik, ebben a mesés épületben, több mint csodálatos.

Jaye mindig is jelentéktelennek érezte magát a gyönyörű tájban magasodó hatalmas kúriához képest, és csalódottan hallotta Megan szájából ezeket a szavakat. Talán nem zavarta volna ennyire a lány lelkesedése, ha Sonia annak idején nem szeretett volna bele azonnal a házba.

Amikor idehozta, a menyasszonya a nap hátralévő részében alig foglalkozott vele, mintha hirtelen második helyre került volna a szívében. Ami azért elgondolkodtathatta volna...

– Szóval maga szerint a ház a lényeg? Nem az emberek, akik benne élnek?

A nő megsemmisítő pillantást vetett rá.

– Az emberek természetesen sokkal fontosabbak, ugyanakkor a környezet sem mindegy, higgye el. És mivel valamennyien itt alszunk minden este, és nem megyünk haza, sokkal tovább tudunk beszélgetni.

A férfi elvigyorodott.

– Így már aláírom. Igazából a Srí Lanka-i klinika építésekor is valami hasonló volt a cél. Egy olyan, nyugodt helyet akartunk létrehozni, ahol az emberek nem csak gyógyulásra lelnek, hanem a lelki egyensúlyukat is megtalálhatják.

– Tehát az ajurvédikus gyógyászat elvei szerint járnak el?

– Nem. De hiszünk abban, hogy a hagyományok sokat tudnak nyújtani. Tiszteletben tartjuk őket.

– Minél többet tudok meg a Srí Lanka-i klinikájukról, annál inkább szeretnék odamenni. – Megan most már nyugodtnak tűnt. Ahogy megfordult, hogy letegye maga mellé a laptopot, a vállával megérintette a férfi karját. Csak futólag, de Jaye sokáig érezte.

– Mit gondol, milyen hatással van a ház a résztvevőkre?

– A kapun belépni olyan érzés, mintha egy másik világba nyerne bebocsátást az ember. A ház sok száz éves, és bizonyára sok mindent látott az elmúlt századok során.

Jaye nagyot nyelt. Tetszett neki, hogy a lány a csillogó felszín mögé nézett, pedig a legtöbben hagyták magukat elkápráztatni a külsőségektől.

– Ezek mind az ősei? – Megan a lépcsőház falán kétoldalt sorakozó portrékra mutatott.

– Igen, így van.

– Gondolom, büszke rájuk.

– Azért nem mindegyikükre – nevetett a férfi. – Néhányan közülük igazi szélhámosok voltak. Az ott majdnem eljátszotta a birtokot. Szerencsére a fiának megvolt a magához való esze. Ő a következő a sorban.

A lány a nyakát nyújtogatta, alaposan szemügyre vette a festményt, majd ismét Jaye-re nézett.

– Azt hiszem, van némi hasonlóság maga és a szélhámos őse fia között.

– Büszke lennék rá, ha lenne. Ő volt az egyik felvilágosultabb Marlowe herceg.

– Miért? – fordult feléje kérdő pillantással Megan. – Mit csinált?

– Kiállt a társadalmi igazságosságért egy olyan korban, amikor senki sem törődött a dolgozó emberek szenvedésével. Sőt, az elveit tettekre is váltotta itt, a birtokon.

– Szerencsés, hogy van egy ilyen remek ember a felmenői között.

– Szerintem mindannyiunknak vannak olyan családtagjai, akikre felnézhetünk.

– Ez sajnos nem igaz – rázta meg a fejét a lány, és hirtelen elszomorodott.

Jaye megkérdezhetette volna, miért mondja ezt, de nem merte.

– Akkor rendkívül szerencsésnek mondhatom magam, hiszen apámra is felnézhettem.

– Így van. – Megan jól hallhatóan kifújta a levegőt, mintha nem is lenne olyan fontos, ami a fejében jár, ám aztán mégiscsak kibökte. – Apámmal nem állunk túl közel egymáshoz, de ez nem is csoda. Nőcs férfiként viszonyt kezdett anyámmal, aki a titkárnöje volt. Én lettem a kínos kis titka.

– Dacos volt a hangja, mintha nem érdekelné, mit gondol erről a férfi.

Jaye sejtette, hogy helytelen lenne most sajnálkoznia.

– Nem mondanám magát kicsinek...

A lány egy pillanatig csak bámult rá, aztán hirtelen felnevetett.

– Köszönöm. Én sem nevezném magam kicsinek, bár nem lepődnék meg, ha az apám ezt mondaná.

Ő egy többmillió fontos céget vezet, és igazi nagy halakkal üzletel.

Egy újabb darabka volt ez a Megan nevű kirakós játékban, amely egyre inkább lenyűgözte a férfit. Már értette, miért akart elmenni az első napon. Feltételezte, hogy ő, Jaye is olyan, mint az apja, és ez feldühítette.

– Nem akarja, hogy közülük legyen egymáshoz?

– Nem. Tudja, nem szeretem a titkokat, és titok lenni sem szeretek.

– Mi a neve az apjának? Talán már hallottam róla.

A lány nevetve rázta meg a fejét.

– Ha szokta olvasni a pénzügyi híreket a napilapokban, akkor biztosan. De nem fogom elmondani. Felesége van, és két fia. Nem lenne tisztességes velük szemben.

Ezt Jaye el tudta fogadni. Szívesen kérdezett volna még, ám sajnos nem volt módja több kérdést feltenni.

Hangokat lehetett hallani, még hozzá egyre hangosabban, ahogy a résztvevők csoportja visszatért a konferenciaterembe. Megan felpattant, és körülnézett, mintha attól tartana, hogy valaki megdorgálja, amiért itt ül, és cseveg.

– Mennem kell.

– Mindjárt megyek én is.

A férfi a korláton keresztül figyelte, ahogy a lány csatlakozik a többi jelenlévőhöz – ahogy gyerekkorában tette, amikor a szülei által rendezett partikra megérkeztek a vendégek.

Megcsóválta a fejét, amikor Megan bement a terembe, és így eltűnt a szeme elől. Most már nem volt gyerek, így jó néhány út lezárult előtte. És fájt a szíve, mert Megan felidézte a régi szerelmi csalódások emlékét.

Valahányszor Megan Jaye-re nézett, úgy érezte, elvész a férfi szelíd tekintetében. Valóságos rejtély volt számára ez az ember.

De nem azt mondta neki az imént, hogy utálja a titkokat?

Tudta, hogy össze kellene szednie magát, ám sajnos képtelen volt megállni, hogy körül ne nézzen Jaye után kutatva. Tudni akarta, hol van, és mit csinál. Ha a férfi csak egy pillantást is vetett rá, úgy érezte, megremeg a talaj a lába alatt, és az a szörnyű érzése támadt, hogy minden darabokra hullik körülötte.

Szinte megkönnyebbült, amikor megtudta, hogy Jaye nem vesz részt a másnap reggeli csoportos megbeszélésen, mert az esti parti előkészületeiben segít. De ezzel csupán egy rövid időre nyerhet megnyugvást.

A bálterem sarkában egy vonósnégyes muzsikált: négy, fekete ruhás fiatal nő játszott jól ismert klasszikusokat. Gyönyörű volt a terem, a csillárok, a bársonyfüggönyök, ám egyszere minden

szépség elveszítette a jelentőségét.

Megjelent ugyanis Jaye. Fekete öltönyt és ropogós fehér inget viselt, ami végzetes módon beindította Megan fantáziáját.

A terem lassan megtelt a kurzus résztvevőivel és egyéb vendéggel, akik, úgy tűnt, mind ismerik egymást. Megan nagyot nyelt, és az italos asztalhoz ment. Rámosolygott egy karcsú, félénk külsejű férfira, aki úgy nézett ki, mintha csak az utcáról tévedt volna be, és hirtelen ötletnek engedelmességgel itt maradt egy italtra.

– Ez az első alkalom, hogy külföldön fog dolgozni? – kérdezte a férfi, viszonzva Megan mosolyát.

– Nem, már eltöltöttem egy évet Afrikában. Négy hónapja jöttem vissza, és azóta ellátási asszisztensként dolgozom.

– Afrikában? – A férfi szeme felcsillant. – Pontosan hol? Én nemrég jöttem meg Ruandából.

Tim Gregsonról kiderült, hogy fejlesztési segélyezési programokat szervez. Az okos, tájékozott férfi megpróbálta Megan is kifaggatni a tapasztalatairól, hogy megtudja, mit gondol.

– Biztosan sok országban járt. Pontosan hogyan kell elképzelni a munkáját? – kérdezte tőle utána Megan.

– Ó, tanácsokat adok. Néha az emberek még hallgatnak is rám – vonogatta a vállát a férfi. Megan hirtelen ledermedt, mert halk nevetés hallatszott mögötte.

– Tim különleges tanácsadó a parlamentben. Rajta tartja az ujját a Westminster ütőerén. – Jaye jelent meg a színen, és kezét rázott Timmel.

– Bárcsak így lenne! Nem hiszem, hogy bárkinek is elég ujjá lenne ehhez – vigyorgott a férfi.

Jaye rámosolygott Meganre, aki szégyenlősen elpirult, mint mindig. Minden alkalommal ez történt: rátört egy izgató, mégis félelmetes érzés, mintha bármelyik pillanatban feloldódhatna Jaye tekintetének perzselő melegében.

Próbált feltűnés nélkül eloldalogni, de Jaye az útjába állt.

– Tim túlságosan szerény. Rengeteg projektet segített nekünk megtervezni.

A két férfi közös gyerekkori emlékekről kezdett beszélgetni. Nyilvánvalóan jól ismerték egymást.

– Kér még bort? – Tim megfordult, és elvette az asztalról az üveget.

– Nem, köszönöm. – Megan a poharára tette a kezét. – Meg kellene néznem, hol van Alice. – Kétségbeesetten nézett körül, azt remélve, hogy a barátnője, akit frissen szerzett a konferencia alatt, itt van valahol. – Úgy beszéltük meg, hogy keresni fogjuk egymást. Ugye megbocsátanak?

4. FEJEZET

Megan lenyűgözően festett. Olyan csinos volt, hogy Jaye még bókolni is elfelejtett.

Egyszerű sötétkék ruhát viselt, amely kiemelte természetes szépségét. Fényes haját lazán feltűzte, a magas sarkú cipő pedig még hosszabbnak mutatta karcsú lábát. Az egyetlen ékszer, amit viselt, egy nehéz ezüst karperec volt – nyilvánvalóan egyedi darab. A többi vendég erősen túllőtözöttnek tűnt mellette.

A vonósnégyes, amely az imént még Bachot játszott, most belefogott egy popválogatásba. Nem sokkal később Jaye szülei táncolni kezdtek a bálterem túloldalán, és aztán egyre többen gyűltek a rögtönzött táncparketre.

Jaye mindent megadott volna azért, hogy Megannel táncoljon. Ó, mennyire vágyott rá! Hogy érezhesse az illatát... A kezét a vállán... Hogy közelről lássa a gyönyörű mosolyát...

- Nagyon klassz parti – zökkentette ki Jaye-t az álmodozásból Tim.
- Köszönöm. Szívesen bemutatnád néhány embernek.
- Talán később. Fáj a fejem, nincs nálad véletlenül egy fájdalomcsillapító?
- A konyhai gyógyszeres szekrényben találsz többfélét is. Tudod, hol van a kulcs. Vagy segítek?
- Nem, kösz, jól vagyok. Ne játszd az orvost, épp elég dolgod van házigazdaként is.

Most, hogy már nem láthatta Jaye mosolyát, Megan újra megnyugodhatott. Kiszúrta Alice-t, és együtt csatlakoztak új barátaikhoz, nevetgéltek és beszélgettek a kandalló előtt.

Körülbelül egy óra múlva meglátta Jaye-t feléjük közeledni. Vörös- és fehérbor volt nála, nyilvánvalóan fel akarta tölteni a poharukat.

A lánynak még idejében sikerült elmenekülnie. Talán egy hűvös szellő és egy korty víz elűzi a forróságot, gondolta, és lement az alagsori konyhába.

Nagy meglepetésére égett a villany. Körbepillantott, és azon tűnődött, vajon megzavart-e valakit, aki szintén elmenekült a buliból.

De nem látott senkit. Kivett egy poharat a szekrényből, és töltött magának csapvizet. Aztán hangos, ziháló lélegzetvételeket hallott.

Riadtan nézett körül, és ekkor meglátta Timet a hatalmas konyha túlsó végében, aki egy széken ült. Az előtte lévő asztalon egy fél pohár víz állt, mellette egy nyitott csomag paracetamol tablettá. Tim szeme csukva volt, és nehezen lélegzett.

Megan odalépett hozzá, és megérintette a kézfejét. A férfi felnézett rá.

– Megan? Mi az?

– Jól van? – Nem várta meg a férfi válaszát, hanem előrehajolt, és a homlokára tette a tenyerét. A bőre valósággal tüzelt.

– Csak egy kis megfázás. Azt hittem, már túl vagyok rajta, de visszatért. Egy perc múlva rendbe jövök. Maga menjen csak vissza a partira, és szórakozzon! – Tim kábultan nyúlt a paracetamol üvegcséért, de Megan elvette tőle. Már két tablettá hiányzott, és ha mindkettőt Tim vette be, több gyógyszert már nem kaphatott.

– Várjon meg itt! Egy perc, és visszajövök.

Sarkon fordult, és visszasietett a bálterembe. A terem tele volt orvosokkal, de ő egy bizonyos embert keresett.

Jaye érezte Megan érintését a karján, de a borzongás, amely végigfutott a gerincén, azonnal tovatűnt, amikor meglátta a lány aggódó arcát.

– Jöjjön, kérem! Tim rosszul van.

– Mi baja? Nekem korábban csak annyit mondott, hogy fáj a feje. – A férfi követte Megant, aki már az ajtó felé tartott.